

עֵרֶץ וְאַתִּיקָה

חידושים, הנחיות, הלכות ופרשנויות
בסוגיות של אתיקה מקצועית בעריכת דין

גליון מס' 35 ■ אייר תשנ"ד ■ מאי 1994

יוצא לאור ע"י ועדת האתיקה שליד ועד מחוז ת"א בלשכת עורכי הדין

המערכת: דניאל פריש 10, תל-אביב 64731

חברים יקרים,

אולם המעצרים, כי אם ועדת האתיקה של הלשכה, אשר מופקדות על שמירת רמת ההתנהגות של ציבור עורכי הדין.

כאשר קיים חשד להתנהגות בלתי הולמת של עורך דין באולם בית המשפט, חזקה על ועדת האתיקה כי יבדוק ויכרוז את הפרטים הטעונים ביור, וכמידת הצורך גם ינקטו בהליכים המתבקשים כנגד עורך הדין.

אין זה סוד כי ועדת האתיקה של ועד מחוז תל-אביב נדרשת לא אחת לתלונות המגיעות מצד שופטים כלפי עורכי דין, בגין התנהגותם של אלה האחרונים באולמות בתי המשפט, וכל אחת מהתלונות הללו מטופלת ביסודיות וברצינות. העובדה ששופטים רבים בוחרים להפנות את תלונותיהם נגד עורכי הדין לוועדת האתיקה, במקום לנקוט יוזמה עצמאית של משלוח עורך הדין למעצר, או סנקציה אחרת, רק מעידה כי המקרה שאירע באחרונה בבית המשפט המחוזי היונו בבחינת היוצא מן הכלל.

אנו מצדנו נמשיך לפעול כדי להבטיח, מחוץ ניסא, שמקרים כאלה לא יישנו, ומאידך ניסא, שימוצה הדין - במסגרת ההליכים המשמעתיים בלשכה - עם אותם חברים למקצוע שאינם יודעים לשמור על כללי ההתנהגות הנאותה באולמות בתי המשפט.

בברכה,

עמוס נצר, עו"ד

יו"ר ועדת האתיקה

פרשת מעצרו של עורך דין, ששימש כסניגור במשפט פלילי, ע"י שופט בית המשפט המחוזי בת"א, עוררה באחרונה הדים רבים בכלי התקשורת.

לפי מה שדווח, הורה השופט המוכבוד על מעצרו של הסניגור, לאור התנהגותו של אותו סניגור באולם דברים שהשמיע כלפי השופט.

אין בכונתי להתייחס כאן ועכשיו לפרשה ספציפית זו, אשר נדונה בהרחבה במסודות ועד מחוז ת"א והדיה טרם שכנו. ברצוני להתייחס לעצם התופעה של מעצר עורך דין ע"י שופט בעת מילוי תפקידו של עורך הדין באולם בית-המשפט. שכן, לצערי, המקרה הנ"ל אינו הראשון, וכבר היו דברים מעולם.

כידוע לכל, עורך הדין מהווה ציר מרכזי ב"משולש" עשית הצדק: תביעה - סניגוריה - בית משפט. הכיבוד יכול עורך הדין למלא כראוי את תפקידו ולהגן על שולחו בנאמנות, במסירות וללא מורא כאשר החרב המתהפכת של מעצר מתנופפת מעל ראשו באולם בית המשפט?

אין ספק כי עורך דין מיוחד ומאויים ע"י בית המשפט אינו יכול לתפקד כהלכה, בין אם המדובר במשפט פלילי ובין אם במשפט אזרחי. משום כך, יש לקבוע חד-משמעית כי הסנקציה של מעצר עורך דין תוך כדי מילוי תפקידו בבית המשפט, מקומה לא יכירנה במקומותנו ואסור שתשמש כנורמה בשום מקרה.

למי ששכח, אני רואה מקום להזכיר כי הכתובת הנאותה לבירור התנהגותו של עורך דין כלפי בית המשפט אינה

פסק-דין משמעותי

חובתו של עורך דין למלא

בנאמנות את התחייבותו כלפי

בנק למשכנתאות

העובדות: כנגד המשיב הוגשה קובלנה ע"י המערער בפני בית הדין המשמעתי המחוזי (בד"מ 100/91). בית הדין קמא הרשיע את הנאשם בעבירות על כלל

2 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), תשכ"ו-1966; תשמ"ו-1986 וסעיפים 54, 61, (1) (2) (3) לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א-1961.

בית הדין קמא גזר על נאשם עונש של נזיפה והשעיה מהלשכה לתקופה של 3 שנים. עונש ההשעיה כולו הוא על תנאי כמפורט בגזר הדין שניתן ביום 11.1.93. כל חייב הנאשם בתשלום הוצאות כסך-2,000 ש"ח.

הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב

ונותנים בהם אמון כאשר על סמך הצהרותיהם והתחייבותיהם הם מתייחסים למשכנתא בלתי רשומה כאילו היתה רשומה. מחול מסוג של המשיב עשו לפנע באמון שמוסדות אלה נותנים בעורכי הדין. אך מסתבר כי לא רק שהמשיב לא הקפיד בברור של שעבוד על הנכס בטרם הוצרך כי אין שעבוד כזה, אלא הוא נכשל כשלוף נוסף באי קיום תנאי הנאמנות שקיבל על עצמו. הוא שררר את הכספים שהיו מופקדים אצלו בהתאם לתנאי הנאמנות.

מחדלים כגון אלה - אם לכנותם "מחדלים" בלשון המעטה - פוגמים בשמם הטוב של עורכי הדין כמי שראוי לתת בהם אמון. האמון הניתן בעורכי דין חשוב לאין ערוך מכל היבט אחר בשרות הניתן על ידי עורכי הדין לצבור הרחב.

בי"כ המשיב הדגיש כי למשיב לא היתה כל טובת הנאה בשרשרת הארועים המוצגת שהביאה להרשעתו. הנאשם מתקרב לגיל 70, נתון במצוקה כלכלית קשה ומוטפל בן מורו לסמים. הנסיבות המקלות הללו גרמו לכך שחברי בית דין קמא לא יכלו לכבוש את רחמייהם כלפי המשיב וגזרו את דינו כפי שגזרו.

בבואנו לשקול את נסיבותיו האישיות של המשיב מזה, לעומת חומרת העבירות וטיבן מזה, הגענו לכלל מסקנה כי אכן יש להשעות בפועל את המשיב מחברותו בלשכה, ולוא לתקופה קצרה. בהתחשב בנסיבותיו המיוחדות של המשיב נימנע מלהשעות לתקופה ארוכה כמבוקש ע"י המערער. אלמלא נסיבות מיוחדות אלה היינו עושים כן.

לפיכך אנו משאירים את גזר הדין של בית הדין קמא כמות שהוא, בכפיות לכך כי מתוך תקופת ההשעיה שנגזרה עליו יהיו ששה חודשים השעיה בפועל ויתר תקופת ההשעיה שנגזרה עליו תהא על תנאי, באותם תנאים כפי שקבע בית דין קמא. את יתר הוראות גזר הדין אנו משאירים על כנן.

בד"א 6/93; בפני ההרכב: עו"ד לאה וינברג - אב"ד, עו"ד כרמלה אוסטפלד ועו"ד משה קשת; פס"ד מיום 30.11.93

שכר טירחה

עו"ד אינו רשאי להקפיא טיפולו בהעברת זכויות במקרקעין בשל אי תשלום שכר-טירחה

העובדות: עו"ד כותב לוועדת האתיקה: "משרדנו מייצג חברה קבלנית אשר הקימה פרויקט דירות לצרכי רישום זכויות חכירה על שם רוכשי הדירות.

יפ, הוא הקובל בערכאה הראשונה, ערער על קולת העונש. בערערו שהגוש מטעמו ביקש הוועד המחוזי להטיל על המשיב עונש של השעיה בפועל לתקופה ממושכת בהתחשב בחומרת העבירות שנעברו על-ידו. בית הדין קמא הודה המשיב בעיקרי העובדות שבכתב האישום. משעשה כן לא נשמעו ראיות. על סמך העובדות המוסמכות ביקש בי"כ המערער להרשיע את הנאשם ובי"כ הנאשם ביקש לזכותו. באי כוח הצדדים סיכמו את טענותיהם בכתב. בית הדין קמא מצא לנכון להרשיע את הנאשם. על עצם ההרשעה אין בפנינו ערעור. אולם מאחר ונימוקי העיקרי של המערער בערעור שבפנינו מתייחס לחומרת העבירות - אין אחרון פטורים מלהתייחס לטיבן.

המשיב ייצג מוכר וקונה בעיסקת מכר דירה בשנת 1985. במסגרת טיפולו זה נטל הנאשם על עצמו לדאוג ולגרום לרישום משכנתא לטובת בנק ירושלים לפיתוח ומשכנתאות בע"מ. ההתחייבות מצד הנאשם ניתנה בנוסח המקובל בנקים למשכנתאות. על סמך התחייבות כזו מסכימים הבנקים למשכנתאות - והבנק הנדון במקרה זה - להעמיד לרשות הממשכן את סכום ההלוואה המובטח במשכנתא בטרם נרשמה המשכנתא.

בעת שהתחייב הנאשם כאמור - ועוד קודם לכן בעת שערך את חוזה המכר - רבצה על הדירה משכנתא אחרת לזכות בנק עצמאית לפיתוח בע"מ. הסתבר שהמשיב לא בדק את זכויות המוכרים בדירתם הנמכרת ומימלא לא דאג לציין את עובדת קיומה של המשכנתא לא בחוזה המכר ולא בכתב ההתחייבות. אדרבא, בכתב ההתחייבות צוין שאין מניעה לרישום משכנתא לזכות בנק ירושלים לפיתוח ומשכנתאות בע"מ, הוא הבנק שאמור היה לתת הלוואה לקונה. המשיב אף התחייב לרשום הערת אזהרה לזכות הבנק, אך לא עמד בהתחייבות זו.

בדרך כלל כשמתקיימת פרוצדורה של מתן התחייבות כזו ע"י עו"ד, נוהג הבנק למשכנתאות לתת את ההמחאה לפקודת המוכר על פי הוראה בלתי חוזרת מצד הקונה. במקרה הנדון נתקבל סכום המשכנתא בהמחאה על שם המשיב. הוא היה נאמנם של המוכרים והקונים גם יחד. בסופו של דבר העביר המשיב את הכסף לקונים במקום למוכרים. הבנק הגיש תביעה לפרעון ההלוואה נגד רוכשי הדירה, הערבים והמשיב בעצמו. פסק דינו של בית משפט השלום בענין זה, שניתן לאחר שבית דין קמא נתן את פסק דינו, הוגש לעיונו ע"י המשיב בעצמו, אך בא כוחו ביקש אותנו להתעלם מנמוקיו ואנו עושים כן בהתאם לבקשתו.

חומרת העבירות נראית על פניהן. בנקים למשכנתאות מוסדות כספיים סומכים על עורכי דין

מִן הַרְאֵי הִיָּה שְׂאוֹתָ עוֹיֵד יִנְחָה אֶת הַרְשׁוֹת
הַמְקוֹמִית לְקַבֵּל יַעֲוֹץ בְּנוֹשָׁא מְעוּדָ אֹבִיִּקְטִיבִי.
[7984]

עוֹיֵד כְּדִירְקָטוֹר

דִירְקָטוֹר בַּחֲבֵרָה צִיבּוּרִית רְשָׁאִי לִיִּצְגָה כְּעוֹיֵד בְּעִיסְקָה חֵד-פְּעַמִּית בְּעַנְיִן אֲשֶׁר בַּתְּחוּם מוֹמַחִיּוֹתוֹ.

הַעוֹבְדוֹת: "הַנְּנִי מִכֵּהֵן כְּדִירְקָטוֹר בַּחֲבֵרָה צִיבּוּרִית,
אֲשֶׁר מְנִיּוּתִיהָ רְשׁוּמֹת לְמַסְחָר כְּבוֹרְסָה לְנִירוֹת עֵרֶךְ
כַּל-אֲבִיב. דִירְקָטוֹרִיוֹן הַחֲבֵרָה הַחֲלִיט בְּמִלִּיאָתוֹ
לְבַקֵּשׁ מִנִּי לְטַפֵּל בְּרִכִּישֵׁת נִכְסֵי מְקָרְקֵעִין, וְלַצּוֹרֵךְ כֶּךְ
לְהִכִּין חוּזָה מִכֵּר וְלְטַפֵּל בְּרִישׁוֹם הַזְכוּיּוֹת בְּלִשְׁכַּת
רִישׁוֹם הַמְקָרְקֵעִין עַל שֵׁם הַחֲבֵרָה.

תְּחוּם הַמְקָרְקֵעִין הֵינּוּ תְּחוּם הַעִיִּקְרִי בְּמִשְׁרְדוֹ
וְנוֹשָׂא הַמְקָרְקֵעִין הֵינּוּ בַּתְּחוּם מוֹמַחִיּוֹתִי. עַל-פִּי סַעִיף
4 לְכַלְלִי לִשְׁכַּת עוֹרִכֵי-הַדִּין (דִירְקָטוֹרִים בַּחֲבֵרָה
צִיבּוּרִית) תִּשְׁמַט־ט 1988, הוֹעֵד הַמַּחְזוּי רְשָׁאִי לְהַתִּיר
לִי לִיִּצְגָה אֶת הַחֲבֵרָה בְּעַנְיִן מְסוּיִים שֶׁבַּתְּחוּם
מוֹמַחִיּוֹתִי. הָאֵמָנָם אֲנִי רְשָׁאִי לְעִשׂוֹת כֵּן?"

חֻוֹת דַּעַת וְעַדַת הָאֲתִיקָה: לְדַעַת הוֹעֵדָה הוֹאִיל
וְהַמְדוּבָר בְּעִיסְקָה חֵד-פְּעַמִּית, אֲשֶׁר הֵינָה בַּתְּחוּם
מוֹמַחִיּוֹתוֹ שֶׁל עוֹרֵךְ הַדִּין הַמְשַׁמֵּשׁ כְּדִירְקָטוֹר, הוּא
רְשָׁאִי בְּנִסְיַבּוֹת הַעַנְיִין לִיִּצְגָה אֶת הַחֲבֵרָה בְּעִיסְקָה זֹאת.
[5868]

עוֹיֵד וְהַתְקַשׁוֹרֵת

הַצַּעַת מְקוֹמוֹן לְעוֹרְכֵי דִין לְשִׁתֵּף עִמּוֹ פְּעוּלָה מַהוּוּה נְסִיּוֹן לְהַכְשִׁילָם

הַעוֹבְדוֹת: עוֹרְכֵי דִין בְּאַחַת הָעִרִים בְּמִרְכּוֹ הָאֶרֶץ
הוֹפְתָעוּ לְמַצוֹא בְּתִיבּוֹת הַדּוּאָר שְׁלָחַם מִכְּתָב אִישִׁי
שֶׁכְּתָב לָהֶם הַכְּתָב לְעַנְיִנִי מִשְׁפֵּט שֶׁל מְקוֹמוֹן נְפוֹץ
הַמּוֹפִיעַ בְּאוֹתָהָ עִיר. בְּמַכְתָּב נִכְתָּב בֵּין הָאֲשֶׁר: "עַל
מִנֵּת שְׂאוֹכֵל לְסַפֵּק לְקוֹרְאֵי מִידַע נֶרְחַב יוֹתֵר עַל
הַנְּעִשָׂה בַּתְּחוּם בְּתִי הַמְשַׁפֵּט, נוֹשָׂא שַׁעַל-פִּי הַסְּקָרִים
הוּא בֵּין הַמְּעַנְיִינִים כְּעִיתוֹן, אֲנִי פוֹנֵה אֲלֵיךְ בְּבַקְשָׁה
לְשִׁתֵּף פְּעוּלָה פּוֹרָה יוֹתֵר. אֲשַׁמַּח אִם תְּסִיעֵנִי לִי
בְּהַעֲמַקֵּת הַקֶּשֶׁר בֵּין הַתְּקַשׁוֹרֵת לְנַעֲשָׂה בְּתִי הַמְשַׁפֵּט,
עַל יָדִי קֶשֶׁר בְּלִתִּי אֲמַצְעִי אִתִּי. אֲשַׁמַּח לְשִׁמּוֹעַ עַל
תִּיקִים מְעַנְיִינִים שְׂאֵתָם עוֹבְדִים עֲלֵיהֶם וְעוֹד..."

אֶחָד מְעוֹרְכֵי הַדִּין שֶׁקִּיבְּלוֹ אֶת הַפְּנִייה הַנִּיִּל
הַעֲבִירָה לְשׁוֹמֵת לֵב וְעַדַת הָאֲתִיקָה בְּצִדּוֹף מִכְּתָב

עִמִּית לְמַקְצוֹעַ, אֲשֶׁר הֵינּוּ מִיּוֹפָה כּוֹחַ שֶׁל שְׁלוֹשָׁה
רוֹכְשֵׁי זְכוּיּוֹת חֲכִירָה "יָד שְׁנִיָּה" בְּמִרְוִיִּקְטָ, בִּיקְשָׁנוּ
לְטַפֵּל בְּהַעֲבֵרַת הַזְכוּיּוֹת יִשְׂרָאֵל עַל שֵׁמֶם שֶׁל
לְקוֹחֹתוֹ.

"סִיכְמִתִּי עִם אוֹתוֹ מִיּוֹפָה כּוֹחַ עִמִּיתִי, עַל תְּשׁוּלָם
שֶׁכ־טִירְחָה אֲשֶׁר יִשׁוּלָם בְּמַעֲמַד תְּחִילַת הַטִּיפּוֹל
וְהַנִּיִּל אִף חֲתָם בְּשֵׁם מְרִשׁוֹ הַרוֹכְשִׁים עַל יְפִוּי כּוֹחַ
בְּלִתִּי חוֹזְרִים לְטוֹבִתִּי. חֶלֶק מִשְׁכֵּר הַטִּירְחָה שׁוּלָם לִי
לְאַחַר מֵאֲמָצִים, אֲךָ זֶה לְמַעֲלָה מִשְׁנֵה שְׁמִיּוֹפָה הַכּוֹחַ
מִתְחַמֵּק מֵהַעֲבֵרַת יִתְרַת הַתְּשׁוּלָם לִידֵי בְּתִירוֹצִים
שׁוֹנִים. לְאוֹר זֹאת בְּרַצּוֹנִי לְשְׂאוֹל: א. הָאֵם אֲנִי רְשָׁאִי
לְהַקְפִּיא אֶת הַטִּיפּוֹל בְּהַעֲבֵרַת זְכוּיּוֹת הַחֲכִירָה עַד
לְתְּשׁוּלָם מְלוֹא שֶׁכֵּר הַטִּירְחָה שְׁשׁוֹכֵם: ב. הָאֵם אֲנִי
רְשָׁאִי לוֹתֵר עַל "יִשְׂרָאֵל הַטּוֹבִים" שֶׁל עִמִּיתִי וְלַפְּנּוֹת
יִשְׂרָאֵל לְלַקּוֹחֹתוֹ מִכּוֹחַ חֲתִימָתָם עַל יְפִוּי הַכּוֹחַ
הַבְּלִתִּי חוֹזֵר בְּשֵׁמֶם כְּלָפִי, וְלְבַקֵּשׁ מֵהֶם אֶת תְּשׁוּלָם
יִתְרַת שֶׁכֵּר הַטִּירְחָה?"

חֻוֹת דַּעַת וְעַדַת הָאֲתִיקָה: לְדַעַת הוֹעֵדָה, אִין
עוֹרֵךְ הַדִּין רְשָׁאִי לְהַקְפִּיא אֶת טִיפּוֹלוֹ בְּתִיקֵי הַעֲבֵרַת
זְכוּיּוֹת הַחֲכִירָה, מְשׁוּם שֶׁבְּצַעַד כִּזֶּה יֵשׁ מְשׁוּם פְּגִיעָה
גַּם בְּמוֹכְרִים (הַרוֹכְשִׁים הַמְקוֹרִיִּים שֶׁל הַנִּכְסֵי) וְלִכֵּן
עַלִּיו לְהַשְׁלִים אֶת הַהַעֲבָרָה וְלִתְּבוֹעַ אֶת הַרוֹכְשִׁים
עַפְּיִי יְפִוּי הַכּוֹחַ. אֲשֶׁר לְשְׂאֵלָה הַשְּׁנִיָּה, לְדַעַת הוֹעֵדָה
הַתְּשׁוּבָה הֵינָה חֻוִּיבִית וְעוֹרֵךְ-הַדִּין רְשָׁאִי לְתְּבוֹעַ אֶת
שֶׁכֵּרֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּי שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ אֶת יְפִוּי הַכּוֹחַ לְבַצֵּעַ
פְּעוּלוֹת בְּשֵׁמֶם. [7042]

נִיגוֹד עַנְיִנִים

יַעֲוֹץ מִשְׁפָּטִי שֶׁל רְשׁוֹת צִרִיךְ לְהַמְנַע מִמֵּתָן חוּ"ד בְּעַנְיִן הַנוֹגַע לוֹ אִישִׁית

הַעוֹבְדוֹת: וְעַדַת הָאֲתִיקָה נִדְרְשָׁה בְּאַחֲרוֹנָה לְתַלּוּנָה
שְׁחוֹפְנָתָה אֵלֶיהָ עִיִּי חֲבֵרַת מוֹעֲצָה שֶׁל רְשׁוֹת מְקוֹמִית.
וְכֶךְ הִיא כּוֹתֵבַת: "עוֹיֵד הַמְשַׁמֵּשׁ כִּיּוֹעֵץ מִשְׁפָּטִי שֶׁל
הַרְשׁוֹת מַצָּא לְנִכּוֹן לִתֵּת חוֹתָם דַּעַת מִשְׁפָּטִית
הַמְכַשִּׁירָה אוֹתוֹ לְשִׁמֵּשׁ גַּם כִּיּוֹעֵץ מִשְׁפָּטִי שֶׁל הַחֲבֵרָה
הַכְּלָלִית שֶׁל אוֹתָהָ רְשׁוֹת, שֶׁהֵינָה תְּאֵגִיד עִירוֹנִי הוֹן
הַמְּנִוּוֹת שְׁלָה בְּבַעֲלוֹת הַרְשׁוֹת הַמְקוֹמִית. לְמִטֵּב
יִדְעִיתִי וְהַבְּנִתִּי, קִיַּמְתָּ אֲפִשְׁרוֹת שֶׁל נִיגוֹדֵי אִינְטֵרְסִים
בֵּין הַרְשׁוֹת הַמְקוֹמִית לְתֵאֵגִיד שֶׁבְּבַעֲלוֹתָ, וְעַל כֵּן
תְּמוּוֹה בְּעִינֵי שְׂאוֹתוֹ עוֹיֵד לֹא פִּסֵּל עַצְמוֹ מִלִּתֵּת חוֹת
דַּעַת מִשְׁפָּטִית עַל הַעֲסַקְתּוֹ הָאִישִׁית בְּמִשְׁרָה נוֹסֶפֶת".

חֻוֹת דַּעַת וְעַדַת הָאֲתִיקָה: וְעַדַת הָאֲתִיקָה בְּדִיעָה
כִּי אֲבִן צוֹדֶקת הַמְּתַלּוֹנָת. בְּנִסְיַבּוֹת הַעַנְיִין, עַל עוֹרֵךְ
הַדִּין הִיָּה לְהַמְנַע מִלִּתֵּת לְרְשׁוֹת הַמְקוֹמִית שְׁהוּא
מְשַׁמֵּשׁ כִּיּוֹעֲצָה חוֹתָם דַּעַת מִשְׁפָּטִית בְּעַנְיִן הַנוֹגַע לוֹ
אִישִׁית.

עו"ד והצד-שכנגד נוחל עפ"י צוואה זכאי לקבל מעוה"ד שערך אותה העתק מאושר ממנה

העובדות: "אחד מלקוחותי הינו הנוחל על פי צוואת דודתו המנוחה", כותבת עורכת דין לוועדת האתיקה. "עורך הדין שערך את הצוואה מסרב להעביר אלי ו/או אל מרשי הנ"ל את הצוואה, בטענה שבדיו מקור אחד בלבד וכי אינו מוסמך להעביר למי מאיתנו את העותק היחיד שבדיו, אלא אם יופיעו בפניו כל הנוחלים על פי הצוואה ויתנו לו-כולם כאחד, את הסכמתם. נראה לי, שלבקשת צד מעונין, על עורך הדין להמציא את הצוואה, כמבוקש. אבקש את הנחייתכם, בענין זה".

חוות דעת ועדת האתיקה: לדעת הוועדה, כאשר אדם נוהל על פי צוואה, נכון ינהג עורך הדין שערך את אותה צוואה, אם יתן לו העתק מאושר ממנה, ואין צורך לשם כך בהסכמת יתר הנוחלים. [8252].

כותבים "לעט ואתיקה" "תופעת הכסחנות" בהתנהגות עורכי דין אינה מוגבלת רק לעוסקים בתחום הפלילי"

להלן מכתב שהגיע ליורר ועדת האתיקה, עו"ד עמוס נצר:

"מאד נהניתי מדברך הנכונים בגליון מס' 34 של **עט ואתיקה** אולם, ברצוני להוסיף כי היכסחנות" שאתה מתאר במאמך אינה מוגבלת לאנשי הפרקליטות או לעוסקים בתחום הפלילי. כמי שעוסק רבות בתחום של דיני עבודה דווקא, אני מבחין בנטיה הולכת וגוברת להרשים לקוחות תוך שימוש בהערות גסות כלפי ב"כ הצד השני, או אף לשופט.

לעיתים, עו"ד המגלה נימוס בסיסי כלפי השופט או הצד השני - מואשם כי הוא "רך מידי" או "חלש". התופעה של "כסחנות" מוצאת את ביטוייה לא רק במקומותינו. בטאון לשכת עוה"ד ארה"ב ראה לנכון להקדיש מאמר ארוך על תופעה זו. אין ספק בעיני, כי ללא הקפדה מצד עורכי דין ושופטים על יחסים הוגנים וביטויים מתונים - מקצוע עריכת הדין עלול להתדרדר למשהו שבין שוק הכרמל W.W.F-ל על כן, תודתי על פרסום דברך!"

בכבוד רב,
א. סיפרי, עו"ד

לוואי, ובו הוא כותב: "נראה לי, כי יש בפניה זו משום הכשלה של עורכי הדין באזור וואת מהטעמים הבאים: א. עורכי הדין מתבקשים למסור אינפורמציה על תיקים בהם הם קשורים; ב. בתמורה שם עורך הדין יופיע בכתבה, דבר שהינו בכחית פרסומת סמויה; ג. עורכי דין, אשר לא ישתפו פעולה או אשר לא עוסקים בתחום הפלילי, לא יזכו לחשיפה בעתון.

מכיוון שבעת האחרונה מופיעות כתבות בעתונות המקומית בעיקר, ובהן שמותיהם של עורכי הדין ולעיתים אף תמונותיהם, נראה לי כי יש בכך עבירה על כללי האתיקה, ומאידך הזמנה מצד העתונות לעבור על כללי האתיקה."

חוות דעת ועדת האתיקה: לאחר שהופנתה תשומת לב הוועדה למכתב הנ"ל, פנה יורר הוועדה, עו"ד עמוס נצר, במכתב לאותו עתונאי ובו כתב: "ועדת האתיקה אשר דנה בנושא, היתה בדיעה כי בפניית הנ"ל יש לכאורה משום הכשלת עורכי דין בעבירה של האתיקה המקצועית בנושא פרסומת. לאור זאת, נודה לך אם תימנע בעתיד מפנייה כאמור". [5129].

עו"ד והצד-שכנגד עו"ד המייצג רוכש דירה בתביעה נגד החברה הקבלנית רשאי לפנות אליה ישירות עם העתק לבא כוחה

העובדות: "משרדנו ייצג רוכש דירה מחברה קבלנית גדולה", כותב עו"ד לוועדת האתיקה. לחברה הקבלנית היו כמובן עורכי הדין משלה אשר ייצגו אותה ואשר מטפלים בדיווחים וברישים, כמקובל בחברות קבלניות. תפקידנו היה ייעוץ ובדיקת החוזה בלבד. לימים התעורר סכסוך בין הקונה לחברה הקבלנית.

מרשנו פנה אלינו וביקש מאיתנו לשלוח מכתב התראה לחברה הקבלנית בדבר הפרת חוזה מצידה של החברה הקבלנית. שאלתנו היא: האם לאור סעיף 25 א' לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית) אנו רשאים להפנות מכתב זה (בו אנו מודיעים לה על הפרת החוזה מצידה) ישירות לחברה הקבלנית או שעלינו לפנות רק לעורכי דינה?"

חוות דעת ועדת האתיקה: לדעת הוועדה רשאי עורך הדין לפנות ישירות לחברה הקבלנית, בכפוף למשלוח העתק ממכתבו לעורך הדין של החברה. [8104].